

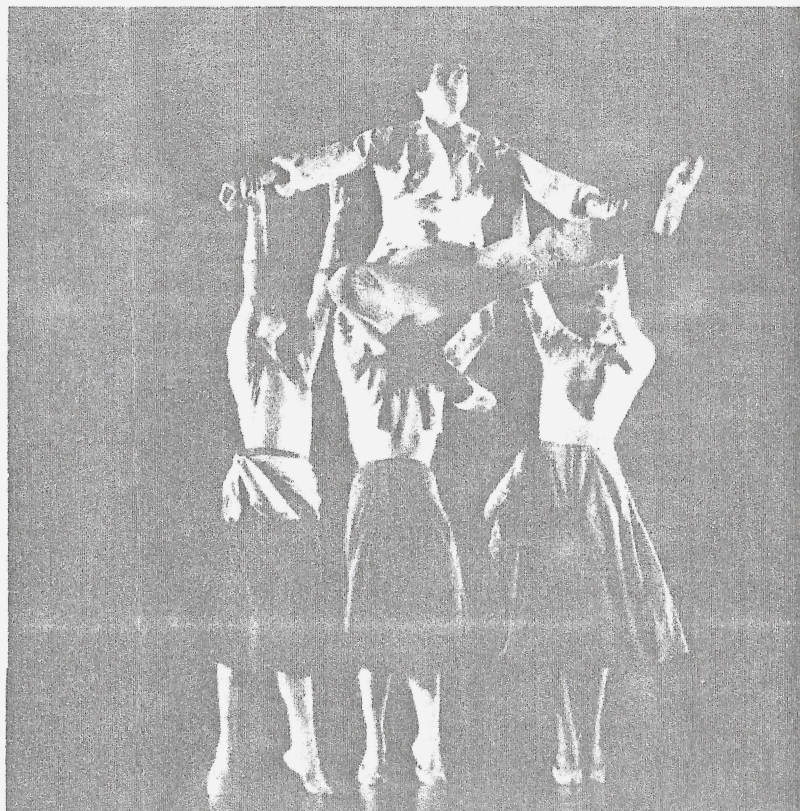
מחול

מקפץ על ההרים

להקת המחול הקבוצית - תכנית חגיגות: "דימויים נזכרים": ג'ון היל סאגאן "שלישיה"; ריק מק'קולג; "קול וחולות"; זאבה כהן; "הקתדרלה השקועה"; יורי קיליאן. הופעה במוזיאון ת"א בתאריך 11.1.82

בהופעה הקודמת של להקת המחול הקבוצית היה אולם "קנטי שבמוזיאון ת"א ריק ומחצה כמסדרת הנוכחית שהתקיימה במוזיאון לפני כמדומים רוב האולם כ"א עד אפס מקום ירבים נאלצו אף ישבת במעברים קהל רב ואורך יד היה ראוי להופעה של לרקד בתפארתה. ארא שהתארת היתה פגומה בחלקה.

הערב החל ב"קול וחולות" של זאבה כהן אומר זאת בפשטות סגנונה של זאבה כהן אהוב עלי - המחול שיה הוא פשוט עדן שקט כמעט מדיטטיבי אין בו אפקטים חיצוניים או

כמו שהייתי היתה רוקדת - "נערות ההרים" בלהקה הקיבוצית

גימיקים מאחזי עיניים. כהן בורחת מפני קלישאות תנועה היא פיתחה שפה משלה, רחוקה ממהפכנות ומעוגנת היטב במחול המודרני הלא-עכשווי כהן מקשיבה כרגישות ותוך הבחנה דקה לרחשי הטבע ולצורות נוף אין היא מנסה להקות פיגורות, אלא מתרגמת איתן לשפת תנועה מרומזת, פשוטה וזורמת היצרת אוניוורסל קסומה ואמינה. לכהן חסרים הנתונים להפוך לחכיבת הקהל. הנה האחרון מצפה בדרך כלל שיקפיצו אותו ממושכו בעזרת זיקוקים וברקים ולא תמיד בא על סיפוקו לניכח מחול נטו שקול וחסר בולשיטי עוד אוסיה כי כהן יוצרת מחול שראוי לרא מרכאות וברי פולקלור סנתטי חבל שיוצרת השייכת כל כך לארץ זו - היה מדי שנים רבות דיוקא בניו יורק

"קול וחולות" היתה הכוריאוגרפיה הטובה ביותר שהוצגה בערב וגם המתאמה ביותר לאופי הלהקה מכאן ואילך היצגו יצירות זרות לרוח הלהקה בדריגה זו או אחרת המחול השני בערב שידך הכוריאוגרף ג'ון היל-סאגאן. "דימויים נזכרים" ספוג בדימויים בחפישה גילם נוצריים

ומשתתפים בו ארבעה רקדנים גברים ורקדנית אחת. הגברים זועקים את סיכלם הנורא יאורך כל הריקוד ומסתככים לעתים קרובות כאילו כד ארגמני זה כזה - בעוד המדרנה רצצה מדי פעם. מרעיפה עליהם מחסדה ומרוממה שמתי לן שכמהלך הערב ניראו מעט מאוד דואטים בין גבר לאשה, ולעומת זאת שפע דואטים בין גבר לגבר יאשה לרעייתה הקורא המצפה לראותו מחחיכה כאילו היה כשעח כחיכת שורות אלה יאחזכו יונן דדיאטים שבהם אני דו אינם בעלי קונטציות מיניות אלה מראים תפיסה מודרנית יותר של "חסים בין אדם לרעהו. טוב שנבקע סוף סוף כקע כעב יינות המקובלות של המחול המודרני אצל אבי כהן המשל יש דואט כד שני נכרים שכול עד ה גיליוני ריק דבר יוצא דופן במחול המודרני יונן הדואטים "גברים שראיתי עד כה הראו נכרים מתנוששים או עוסקים בפעילות ספורטיבית בריאד כלשהי

אשוב ל"דימויים נזכרים" האקספרסיוניסטי ארנסט בארלאך היה בודאי מילק את אצבעותיו לנוכח "סגנת סכל יצערי"עולם רבו הבעה אלה

המחול עבד חזק על העצבים ונרקד באופן מרגש ובמיוזחז אמורים הכורים לגבי חמנה יריאל בכל כוריאוגרפיה שלו מצליח היל-סאגאן להדביק את רקדניו בהזויה אקסטטית. העושה את הפסיונים שלו למשכנעים בקטע הסיום. שבו עולים הרקדנים לבמה עם נרות בידיהם. הוגדשה סאת היטורים ונחצה גם גבול הטעם הטוב. קטע זה הוכיח לי את אחד מקטעייה של להקת הפולקלור הפיליפינית שנהגד לבקר בארץ.

המחול השלישי "נערות ההרים", מאח רקדן של הנדרלנדס דאנט תיאטר, ריקי מק'קולג, נראה כפרודיה לא-מוצלחת על הכוריאוגרפיות של מורו ורדי יורי קיליאן אפילו הייתי כח"ההרים היתר נבוכה להשתתף ביצירה שדופה כזו מה ללהקת המחול הקיבוצית ולאנכרוניזם מקפץ זה? המוטיקה - עיכודים לשירי-עם עתיקים ממחזו אורכון - היתר יפה מאוד את הטעם הרע של חלק זה הצליח להפגין האורגניל ששימש מודל ל"נערות ההרים" - "הקתדרלה השקועה" של יורי קיליאן. שהיא פנינה כוריאוגרפית. ממש לנשק לו את הידיים על כל שניה כמחול זה. שוכה כאן לביצוע הראוי לרמתו כמיוחד ראוי לציון אפרת ליכני, שלא רקדה אלא זימה בטבעיות וכחן רב. בדיוק כפי שרקדנית יורי קיליאנית צריכה לעשות

הלהקה הקיבוצית היא קודם כל אנסמבל מגובש ובעל אופי מבחינת טכניקה עיר הדרך ארוכה לפניה. ההופעה הקודמת של הלהקה היתה מושלמת מבחינת מבנה הערב ואופי המחולות, ונכללו בה עבודות של מרק קדלסקי, יעקב שריר, הנס טורלינג. התכנית הנוכחית היא כבחינת חנות כל-בו שיש בה מחולות מרמות וסגנונות שונים. לא כל מחול התאים לאופי הלהקה, או למיישנהו. מבחינת מבנה הערב ללהקה זו יש היום קהל וקדוטי. חכל לכזבו נכסים יקרים אלה.

חזי לסקלי